

Benke László

Megmutatom neked

Megmutatom neked, Uram,
 Éva nélkül is szép a kertem.
 Nem élek oly elveszetten,
 ahogy eddig, s ha el kell mennem
 – majdnem nyolcvan! –,
 bánatom se mutogassam.
 Úgy megyek el, mint mindannyian,
 egyedül.
 Tudok ásni, fűvet nyírni,
 kapálni is, palántázni,
 jobban, mint te, édes Úr;
 megszépült a föld kezemtől,
 szerelemben égő arccal
 tilalomfád gyümölcséből
 két kosárral két pofára
 én is ettem.
 Bűnös vagyok? Örökké
 dolgoznom kell, verejtékkel
 eszem a kenyerem;
 gyönyörködhetsz,
 megvan a te akaratod.
 Úgy van, Uram, te szabad vagy,
 én vesztegzárban,
 ha kedved tartja, elsirathatsz.
 Szerelmünkben egyik voltunk,
 belehalok,
 sokan vagyunk ketten is.
 Nem bánom a tévedésed.
 Jót akartál? Évát adtad,
 legyen társam, holtomig,
 de a kígyó kinevetett
 téged is meg engem is,
 úgy fordított szembe minket,
 elment a nő a kígyó után.
 Levedlett bőrét hagyta itt
 a férges földi almafán.

Benke László
 (1943, Újvárfalva)
 költő, kiadóvezető,
 Budapesten él